

Nυχτερινό

αυθεντικά λογοτεχνικά κείμενα μαθητών
του 1ου Εσπερινού ΕΠΑΛ Περιστερίου

Τεύχος 25
Καλοκαίρι 2025

Προορισμός

Το ήξερα, όμως πήγα
Κανένας δεν θα με περίμενε
Υπήρχε κάτι άγιο στη διαδρομή
Οι σκέψεις μου σταθερό φως
Κάθε που έπαιρνε να σουρουπώνει
Οι σκέψεις μου λάδι
Στο καντίνι της επιθυμίας
Σκόνταψα σε μια πέτρα κι έπεσα
Συνέχισα με ματωμένα γόνατα
Με χώματα στο πρόσωπο
Λάσπη απ' τον ιδρώτα
Υπήρχε κάτι άγιο
Στα μάτια μου έκαιγε μια αρχαία φωτιά
Σε ανάμνηση όσων επιχείρησαν αυτή τη διαδρομή
Ξέπνυν έσβηνε η ψυχή μου
Έπρεπε να φτάσω
Έπρεπε να σε βρω
Να σε προλάβω
Να στα πω
Να ξέρεις
Δεν ήξερα πού θα σε βρω
Δεν ήξερα πού πάω
Δεν ήξερα, όμως πήγα

Μάνος Μιχαηλίδης



Θαλασσινές Αναμνήσεις

Μάρτιος 1996

Αυστραλία, Tounsville,

Brisbain Tasmania,

λιμάνια φορτοεκφορτώσεως

σιτηρών, πλοίο φορτηγό 35.000 τόνων με γκρένια, προορισμός στο Νταλιάν της Κίνας. Έχοντας εκπληρώσει τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις, πήρα την απόφαση να μπαρκάρω σε ποντοπόρο πλοίο φορτηγό στο εξωτερικό. Τότε μόνιμος κάτοικος Χίου, πήρα τη βαλίτσα μου με προορισμό το άγνωστο με βάρκα την ελπίδα.

Πρωτόμπαρκος... Βλέπετε για μένα ήταν όλα άγνωστα. Βοηθός θαλαμηπόλου, έναρξη βάρδιας 05:30 π.μ., λήξη βάρδιας 18:30 μ.μ. Εργασία 7 ημέρες την εβδομάδα, 365 ημέρες τον χρόνο. Θα σας διηγηθώ ένα γεγονός που με συγκλόνισε και έμεινε βαθιά χαραγμένο στην ψυχή και στο μυαλό μου. Έφτασα στο Μπουσάν, της Νότιας Κορέας από το αεροδρόμιο «Ελληνικό» μαζί με αλλά 4 μέλη του πληρώματος (καπετάνιο Χιώτη, Α' μηχανικό Χιώτη, Β' μηχανικό Καλαματιανό και μάγειρα Πειραιώτη) για να παραλάβουμε το πλοίο που βρισκόταν σε δεξαμενισμό.

Πέρασαν 10 ημέρες επισκευών του πλοίου, όταν ακούσαμε τον πλοίαρχο να λέει ότι ήρθε ναύλο και σαλπάρουμε για Αυστραλία. Ο καιρός ήταν καλός, τα συναισθήματά μας ανάμεικτα, Ουρανός και θάλασσα! Ένας κόκκος άμμου μέσα στο άπειρο... Ο ήχος του αέρα, ο παφλασμός των κυμάτων. Η μόνη παρηγοριά το τραγούδι των δελφινιών, το γλυκό καλωσόρισμα των γλάρων, το ξημέρωμα καθώς μπαίναμε στο λιμάνι ανεμοδαρμένοι... Οι παλαιοί ναυτικοί έλεγαν ότι αυτά τα θαλασσοπούλια, οι γλάροι, είναι οι ψυχές των ναυτικών που χάθηκαν στα πέλαγα και όταν σε θωρούν από μακριά να πιάνεις στεριές σε καλωσορίζουν τραγουδώντας.

Φθάσαμε στην Αυστραλία. Έπιασα την κουπαστί. Κατέβηκα τη σιδερένια σκάλα. Έπειτα από δέκα ημέρες ταξίδι, μου φάνηκε πως πέρασε πολύς καιρός. Πρωτάρης βλέπετε... Ένα τοιγάρο δρόμος για τους παλιούς ναυτικούς. Πάτησα στεριά. Η συγκίνηση μεγάλη. Έσκυψα και φίλησα το χώμα, μονολογώντας «Τα κατάφερες!» Ήθελα να μείνω για πάντα εκεί. Όμορφη χώρα, μαγική, φως, χρώματα. Δάκρυσα. Είδα στα μάτια σου το πρόσωπο της. Αχ, πατρίδα μου γλυκιά! Και πριν το καταλάβω... «πλώρα- πρύμνα» ακούγονταν η φωνή του Λοστρόμου, ενώ το βαπόρι απομακρυνόταν από την προβλήτα.



Τα φώτα της πόλης λαμπύριζαν σαν τ' άστρα του ουρανού μέσα στο σκοτάδι, καθώς ξεμακραίναμε φορτωμένοι κριθάρι με προορισμό το Dalian της Κίνας. Ταξιδεύοντας με φουσκοθάλασσο για αρκετές ημέρες και φθάνοντας στα ανοιχτά μιας μικρής νήσου ονόματι Guam στον Ειρηνικό, αμερικάνικη βάση, γεννήθηκε στην περιοχή, ένας ισχυρός κυκλώνας. Τα λόγια δεν μπορούν να περιγράψουν το μέγεθος και τη σφοδρότητα αυτής της τρομακτικής θαλασσοταραχής. Θαλασσοπούλια, άλμπατρος κάθισαν πάνω στα άλμπουρα του πλοίου τραγουδώντας, περιμένοντας να κοπάσει ο άνεμος για να συνεχίσουν το μακρινό ταξίδι τους σε ζεστές ηπείρους. Τα κύματα, σαν τα βουνά, αγκάλιαζαν το πλοίο με μανία. Οι λάμπεις και οι βροντές διαδέχονταν η μία την άλλη. Το χαλάζι χτυπούσε με βία το ατσάλινο σκαρί. Ο ουρανός μάς είχε σκεπάσει. Ορατότητα μηδέν. «Βοήθα Άγιε Νικόλα, βοήθα Παναγία μου, κράτα μας στα χέρια σου Παντοκράτορα, μην μας εγκαταλείψεις». Για πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα την καρδιά μου να ραγίζει σαν γυαλί. Παλεύοντας δύο μερόνυχτα με τα κύματα, ήρθε η μπουνάτσα. Η χαρά μας απερίγραπτη. Αξιωματικοί, πλήρωμα και πλοίο βγήκαμε νικητές!

Εύχομαι σε όλους τους ναυτικούς απανταχού της γης, καλά ταξίδια, γαλήνιες θάλασσες και το αστέρι του κυβερνήτη του σύμπαντος να τους οδηγεί σ' απάνεμα λιμάνια. Μην ονειρεύεσαι τη ζωή σαν πλοίο αγκυροβολημένο σε λιμάνι, αλλά απόλαυσε το ταξίδι της με τις φουρτούνες και τις μπουνάτσες της.



Χωρίς όρους

Δεν μπορώ να γίνω εσύ, και δεν σε καταλαβαίνω.
Δεν μπορείς να είσαι εγώ, και δεν με καταλαβαίνεις
Όμως, η αποδοχή μου είναι χωρίς όρους.
Σε κοιτώ και δέχομαι αυτό που είσαι, ίσως δε συμφωνώ,
αλλά είμαι εδώ να αφουγκραστώ και να κατανοήσω τα θέλω σου.
Γίνε και εσύ ο καθρέφτης μου, μην συμφωνείς αλλά δέξου με.
Δέξου εμένα, τώρα, εδώ που είμαστε αυτή τη λιγοστή ώρα που συναντιόμαστε.
Δεν είναι εύκολο, θέλει δουλειά, είναι δύσκολο να ακούμε, όχι τα λόγια, την καρδιά.
Δεν τα καταφέρνουμε πάντα, όμως υπάρχει ελπίδα.
Ίσως και να μη θέλω να ακούσω αυτά που λες σήμερα,
όμως θα θελήσω αύριο ή αργότερα μέσα στο χρόνο...
Και θα γίνει...
Γιατί;
Απλά γιατί σε δέχομαι δίχως όρους.
Δέξου και εσύ, εμένα και τη διαφορετικότητά μου...
Χωρίς όρους...
Αν καταφέρουμε και ακούσουμε ο ένας τον άλλο, τότε θα μπορέσουμε
να πορευτούμε μαζί σε αυτό το μικρό ταξίδι, να ανοίξουμε πανιά ,και όπου πάμε...
Αν δεν τα καταφέρουμε, θα μπορούμε να πούμε ότι προσπαθήσαμε,
και αυτό είναι κάτι...

Σουβέρ

Σουβέρ στο τραπέζι
με παραστάσεις θάλασσας και νησιών.
Γαλάζιο και άσπρο σε πυλό ζωγραφισμένο.
Παράταιρο στο χειμωνιάτικο απόγευμα
με ακουμπισμένο πάνω του τον καυτό καφέ.
Και η βροχή να χτυπάει με δύναμη πάνω στο τζάμι.
Πάντα εκεί.

Βαριέμαι

Βαριέμαι.
Τι θέλεις να κάνεις;
Να σκοτώσω κατσαρίδα.
Με τα χέρια μου να το κάνω
να ακουστεί το κράκ
από την θρυμματισμένη σάρκα της.
Να ξυπνήσω.

Γαρυφαλιά Κάργιαννη

Νυχτερινό 5

Αργεντίνικο τάνγκο

Σαράντα βήματα και φεύγω μακριά σου.
Και εσύ μένεις πίσω, εφτά βήματα πίσω,
δικλίδα ασφαλείας.

Πυκνή ομίχλη ανάμεσα μας
Κι εγώ, μετρώ βήματα,
ένα, δύο, τρία...

Φιγούρες απροσδόκπτες,
κοφτές, δυναμικές
Μετρώ βήματα
τέσσερα, πέντε, έξι...

Βάδισμα, στροφές, σταματήματα
αβίαστος ερωτισμός
Θλιμμένη σκέψη που χορεύει.
Μετρώ βήματα και φεύγω...

Εγκατάλειψη

Το βράδυ όταν γυρνάς στο άδειο σπίτι,
τράβα με δύναμη την μάσκα που φοράς
να φανεί το χλωμό πρόσωπο.

Τώρα μέσα στην σιγουριά σου κλάψε.
Γυμνός μείνε από ρούχα και συναισθήματα.
Άδειασε.

Ξεχασμένα νυφικά παπούτσια στο κουτί τους.
Πονάς;

Μύρισε το απαλό άρωμα που έμεινε
στο γαλάζιο μετάξι.

Κλαις;

Τιμωρία το δάκρυ και η γύμνια σου.
Αντέχεις;

Απαλλοτρίωση

Βρόμικο παγωμένο τζάμι με στάλες
λασπωμένης βροχής κολλημένες.

Φοράει ξεθωριασμένα παντζούρια κάποτε κόκκινα,
με σκουριασμένους μεντεσέδες που χτυπάνε με δύναμη
σε κάθε φύσημα του αέρα.

Και γέρνει άγρια πάνω του το γέρικο δέντρο τα κλαδιά του,
που γρατζουνάνε και αφήνουν σημάδια.

Είναι εκεί από πάντα, στην πίσω αυλή του αρχοντικού
με την θλιβερή ιστορία καθωσπρεπισμού και ανίας.

Λύτρωση, απαλλοτρίωση το ζητούμενό του.



Τα καλύτερα έρχονται

Τα καλύτερα έρχονται λέω
και προχωρώ.
Πώς άφησα τόσα χρόνια εμένα πίσω;
Βαθιά θάλασσα
με ρουφούσε μέσα της.
Και έφτασα στον πάτο της,
έγινα ένα με τα φύκια
μπλέχτηκαν στα μαλλιά μου,
και έμεινα εκεί για χρόνια πολλά
δεμένη.
Τα καλύτερα έρχονται μου είπες και
πίστεψα τα λόγια σου.
Με άγγιξαν βαθιά στην καρδιά και
πήρα θάρρος
Έμαθα κολύμπι
δυνάμωσαν τα χέρια μου και
οι αντοχές μου.
Έκοψα τα μαλλιά μου και
ξέφυγα,
βαθιά ανάσα και ανεβαίνω.

Το Παραμύδι Σου

Πουπουλένιο πάπλωμα βαρύ,
ψυχή σκεπασμένη.
Πριγκίπισσα πονάει το ρεβίθι;
Η μπότα που φορές δεν σου ανήκει
Κάνει πληγές.
Ο χνουδωτός την γυρεύει, γιατί την κρατάς;
Κόψε τα, μάκρυναν.
Μην την αφήνεις να ανεβαίνει.
Στα τραβάει, δεν πονάς;
Κοιμώμενη χρόνια,
άκαμπο έγινε το κορμί.
Σήκω, ποιο φιλί περιμένεις;
Χιονισμένη επιδερμίδα,
Φτύσε το μήλο.
Ψέματα λέει ο καθρέφτης;
Και αυτοί έζησαν καλά.
Εσύ;

Κρύψου

Εκεί, πίσω στο παρασκήνιο του μυαλού
κρύφτηκες για να γλύψεις τις πληγές
απόρριψης και αδιαφορίας.
Στάση μωρού μέσα στην κοιλιά να πάρεις και
να κλάψεις πολύ και βουβά.
Πριν η γέννα σε φέρει στη σκηνή, να δυναμώσεις
να μαζέψεις τα κομμάτια σου
και να γελάς με το άσπρο προσωπίο κολλημένο στο δέρμα σου.
Γέλιο δυνατό που δεν φτάνει στα φουρτουνιασμένα ματιά.
Ένας κλόουν θηλυκός, που δεν δίνει πλέον ψυχή,
σε ένα θέατρο κατάμεστο
από παγωμένα όντα.
Γιατί αν δουν συναίσθημα θα τρομάζουν,
αν δουν ψυχή θα φωνάζουν,
αν δουν αγάπη θα φύγουν.
Κρύψου λοιπόν...

Κοίτα...

Κοίτα μάτια μου το ηλιοβασίλεμα,
Το πώς λάμπει, τα πορφυρά του χρώματα.
Πόσο χαίρεσαι που χάνεται,
και σβήνει...
Δεν πονάς που βυθίζεται στην θάλασσα, δεν κλαις.
Ξέρεις ότι εδώ θα είναι και αύριο.
Να ανατέλλει και να δύει πάντα.
Έως ότου να χαθεί ο κόσμος.
Είναι ο τρόπος του να μας κρατά στη ζωή.
Το φως του, η απαλή ακτίνα του που ακουμπάει
στο δέρμα
και μας χαρίζει ευχαρίστηση.
Έτσι είμαστε και εμείς οι άνθρωποι αγάπη μου,
Κατά κάποιο τρόπο είμαστε ήλιος Άγγελέ μου.
Μπορούμε να κάψουμε ή να καϊδέψουμε τον άλλο.
Να φωτίσουμε ή να σκοτεινιάσουμε ένα βλέμμα που μας κοιτά.
Να λιώσουμε από πολλή αγάπη ή πολύ πόνο.
Να πέφτουμε και να σηκώνόμαστε πάλι
σαν το ηλιοβασίλεμα.
Ξανά και ξανά
ώσπου ο κύκλο της ζωής μας να ολοκληρωθεί
ως να έρθει η τελευταία δύση...
Και σαν έρθει μη λυπηθείς,
μη φοβηθείς.
Σκέψου
η κάμψια ξαναγεννιέται
ομορφότερη, δυνατότερη.
Πεταλούδα γίνεται και πετά ψηλά με διαδρομή τον ήλιο.

Το παιχνίδι

Ωραιοπαθής με φορεσιά τον εγωισμό του.
Γλιστράει ανάμεσα σε πεινασμένα κορμιά.
Παίρνει μόνο, γελά σαρδόνια με τα δάκρυα του τέλους που αφήνει.
Κακομαθημένο παιδί, ανόητο.
Ξυπόλητος καζανόβας σε άμυαλες μαρκησιές ανάμεσα κολλημένος.
Και η βασίλισσα караδοκεί με δίχτυ διάφανο στα χέρια.

Οι αναμνήσεις μου

Νοσταλγία νιώθω όταν θυμάμαι το χωριό μου όπως ήταν παλιά.

Λαχταρώ να το ξαναδώ να σφύζει από ζωή. Σπίτια με ανοικτά παράθυρα και τζάκια που καπνίζουν. Παιδιά να παίζουν στους δρόμους αμάδες και κρυφτούλι. Γιαγιάδες με τις ρόκες τους να γνέθουν στις αυλές τραγουδώντας.

Η εκκλησία μας γεμάτη κόσμο, να μοσχοβολά το λιβάνι και από κατάνυξη να ξεχειλίζει. Μανούλες με τα τσεμπέρια τους και μικρά παιδιά να κρέμονται από τη φούστα της μάνας τους. Το σχολείο μας να βουίζει σαν μελίτσι από παιδιά και τα πιο πολλά ξυπόλυτα.

Βρύσες με γάργαρα νερά να κυλάνε κελαρύζοντας στο ρέμα. Πέρδικες να κελαηδούν στα πλάγια και τα βουνά να αντιλαλούν από τα κουδούνια και τα βελάσματα των προβάτων.

Ν' ακούσω πάλι τον απόηχο των γεωργών, να οργώνουν, να θερίζουν, να αλωνίζουν, να τρυγάνε και το βράδυ να παίρνουν μια ανάσα στο καφε-νείο του χωριού απ' τον μόχθο της ημέρας.

Να ζήσω πάλι μια βραδιά του χειμώνα, δίπλα στο τζάκι, ψήνοντας κάστανα και κυδώνια, μαζί με τ' αδέρφια μου και τη ζεστή αγάπη και στοργή των γονιών μας.

Επιθυμώ να βρεθώ στο χωράφι μας το «Γούβελι», να ξαπλώσω κάτω από το πουρνάρι, το μεσημέρι για δροσιά και το βράδυ να κοιμηθώ στο αλώνι πάνω στ' άχυρα, λέγοντας παραμύθια με τ' αδέρφια μου και μετρώντας τ' αστέρια. Γύρω μας να αναβοσβήνουν οι πυγολαμπίδες και να τρίζουν τα τριζόνια.

Να πάω στο Γούβελι, το ρέμα με τα πολλά πλατάνια και τα κρύα νερά. Να γεμίσω τη βαρέλα από την ξύλινη βρύση από κορμό δέντρου.

Να βρεθώ στο αλώνι μας άνω από το σπίτι ένα βράδυ με εργατιά. Να ξεφυλλίσουμε «κούκλα» τραγουδώντας και λέγοντας χωρατά. Κι όταν τελειώσει το ξεφύλλισμα να στρώσουμε τραπέζι εκεί στο αλώνι χάμω με όλα μας τα καλά.

Τι παστό χοιρινό με λουκάνικα, τι πατάτες στον ξυλόφουρνο, τι ψωμί φρέσκο και στο τέλος η υπέροχη, η μοναδική γαλατόπιτα της μάνας μας.

Οι αναμνήσεις δεν τελειώνουν και τα μέρη που θα ήθελα να δω είναι πολλά. Δεν γίνεται όμως να τα ξαναζήσω, διότι όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν και δεν υπάρχουν πια.

Τώρα όλα έχουν αλλάξει και μόνο τα χαλάσματα θυμίζουν το παλιό χωριό, με τη ζωντάνια και τις αυθεντικές ομορφιές του.

Ελένη Δημοπούλου

Νυχτερινό  9

Αποστολή: Πρωτοσέλιδο!

Θα τολμήσω να πω ότι είναι εξαιρετικά δύσκολο να μεγαλώνεις παιδί μόνος. Ειδικά αν προσθέσουμε κι έναν έξτρα “φόρτο εργασίας”. Το σχολείο, το πανεπιστήμιο πιο μετά και φυσικά όλα τα υπόλοιπα που απασχολούν έναν ενήλικα. Το δυσκολότερο σημείο στο μεγάλωμα ενός παιδιού, όμως, είναι ότι πρέπει συνέχεια να σκαρφίζεσαι κάτι καινούριο για να γλυτώσεις το: “Μαμά! Βαριέμαι! Τι να κάνουμε;!” Ο μικρός μου βλέπετε είναι 10 ετών και διαθέτει απίστευτα μεγάλης χωρητικότητας μπαταρίες. Σε αντίθεση με μένα!

Σκέφτηκα που λέτε, προκειμένου να καταφέρω να έχω λίγα λεπτά πρεμίας, να δώσω στον γιο μου ένα δύσκολο task και συνάμα εκπαιδευτικό. Σκέψου, του είπα, πως στα αρχαία χρόνια υπήρχαν εφημερίδες και περιοδικά και πως μετά από τόσα χρόνια κάποια πρωτοσέλιδα ήρθαν στην δημοσιότητα. Φτιάξε τα και φέρε μου τα να τα δω. Σκέφτηκα πως ήταν ένας πολύ καλός τρόπος να βρω την πουχία μου και παράλληλα να μάθει κι ο μικρός μου λίγη ιστορία.

Μετά από μισή ώρα και κάτι απόλυτης πουχίας, ήρθε κρατώντας δύο κόλλες χαρτί Α4 γελώντας και μου λέει: “Μαμά, κοίτα τι βρήκαν οι αρχαιολόγοι κοντά εκεί που βρισκόταν η βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας” και μου δίνει τα χαρτιά του. Ξεκίνησα, λοιπόν, να διαβάζω τα “πρωτοσέλιδα”.

“Ο Αχιλλέας σαρώνει την Τροία. Τι λέει η μητέρα του για την λίμνη και την φτέρνα του γιου της”. Κι από κάτω ένα σκίτσο με μια γυναίκα που κρατάει από το πόδι το μωρό της μπροστά από μια λίμνη,

“Νεκρός βρέθηκε ο Αισχύλος. Τραγικός ο θάνατός του από πτώση χελώνας”. Και από κάτω ένα σκίτσο με έναν μάλλον αετό που ρίχνει από ψηλά μια χελώνα και τον Αισχύλο μάλλον να περιμένει να την φάει στο κεφάλι...

“Ξεκίνησε το μεγάλο έπος ο τυφλός ποιητής Όμηρος. Τα ποιήματά του θα μελετώνται στα σχολεία μέχρι και τον 21ο αιώνα λένε οι κριτικοί”.

Κι από κάτω ένα ανθρωπάκι που κρατάει έναν πάπυρο.

“Αποκλειστικό! Μεγάλα εγκαίνια στο Ηρώδειο. Πόσα ζήτησε ο Απόλλωνας για να εμφανιστεί με τις μούσες του;”. Κι από κάτω ένα σκίτσο με ένα αρχαίο θέατρο. “Μεγάλος διαγωνισμός! Οι πρώτοι 10 που θα τηλεφωνήσουν στο 210- δεν υπάρχουν τηλεφώνω ακόμα θα κερδίσουν δωροεπιταγή 100 ταλάντων! Και το αγαπημένο μου τολμώ να πω: “Οι τυχεροί του μήνα μέσα από τις προβλέψεις της μοναδικής Πυθίας”.

Είναι απίστευτο το τι μπορεί να κάνει ένα παιδί, όταν του δοθεί το κατάλληλο ερέθισμα, αν εξαιρέσουμε την επιρροή της τηλεόρασης που ήταν εμφανής. Γελούσαμε για ώρα φτιάχνοντας ακόμα περισσότερα “πρωτοσέλιδα” και κάνοντας και μια μικρή επανάληψη στην ιστορία. Ίσως μια μέρα γίνει δημοσιογράφος, ποιος ξέρει... Σίγουρα όμως αυτό το πρωτοσέλιδο θα μείνει κρεμασμένο στον τοίχο μας για καιρό...

5 γράμματα

Έρωτας. Μια λέξη, δεκάδες συναισθήματα. Πόθος, πάθος, ζήλια, αγάπη, νεύρα, κατανόηση, στήριξη, πόνος και πόσα ακόμα θα μπορούσε να προσθέσει κάποιος αναλόγως την κατάσταση και τα βιώματά του. Παρόλα αυτά είναι ένα ρίσκο που λίγο πολύ όλοι θέλουμε να πάρουμε. Κατά κύριο λόγο, γιατί πάντα ξεκινάει ωραία και σε γεμίζει ενέργεια. Και γιατί λίγο πολύ όλοι θέλουμε να βρούμε το άλλο μας μισό ή έστω την ψευδαίσθηση αυτού. Αν είμαστε και λίγο τυχεροί όλο αυτό εξελίσσεται σε αγάπη και έχουμε κερδίσει το τζακ ποτ. Αλλά μην μπερδεύεστε!

Με τον δύσκολο τρόπο, έμαθα πως η αγάπη χωρίς σεβασμό, εκτίμηση και εμπιστοσύνη είναι απλώς άλλη μια λέξη με 5 γράμματα. Όπως ακριβώς και η λέξη “σκατά”. Ακραίο παράδειγμα παρότι πολλοί θα ταυτιστούν με αυτήν μου την άποψη, ανεξαρτήτως ηλικίας... Και συνήθως η κάτω βόλτα της “αγάπης” ξεκινά, όταν ο ένας από τους δύο νιώθει μειονεκτικά. Κατά κανόνα επειδή ο σύντροφός του με κάποιον τρόπο εξελίσσεται κι εκείνος μένει πίσω, στάσιμος.

Αξίζει η “αγάπη” όταν σε κρατάει πίσω όμως; Μία είναι η απάντηση! Όχι! Ιδανικά σου δίνει κίνητρο να γίνεσαι όλο και καλύτερος από τον χειρόνο εαυτό σου. Σε επικροτεί, σε ενθαρρύνει, σου δίνει κουράγιο να συνεχίσεις στις αποτυχίες σου. Με λίγα λόγια, γεμίζει τις μπαταρίες σου. Σε κάθε άλλη περίπτωση θα πρέπει κανείς μόνος του να αναρωτηθεί: “Είναι αγάπη ή είναι απλώς 5 γράμματα;”



Νικολέττα
Κολιού

Νυχτερινό 11

Σοφία, κλείσε το μάτι στην αγάπη

ΜΑΥΡΗ ΣΕΛΗΝΗ

Μαύρη σελήνη, γυναίκα δελφίνι, μια χώρα στον χάρτη,
βελούδο μετάξι, κρασί από δάκρυ.
Μαύρη σελήνη, γυναίκα δελφίνι, ασήμι χρυσάφι,
μια χώρα στον χάρτη, βελούδο κ' αγάπη.
Μαύρη σελήνη, γυναίκα δελφίνι, ασήμι μετάξι,
μια χώρα στον χάρτη, κρασί από δάκρυ.
Ουράνια σκάλα, μαύρα πετράδια, γη και σελήνη,
γυναίκα δελφίνι, πάθος και αγάπη, κρασί από δάκρυ,
βελούδο μετάξι, μια χώρα στον χάρτη.

Για την Σοφία

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΜΙΑ ΦΕΤΑ ΛΕΜΟΝΙ

Το φεγγάρι μια φέτα λεμόνι, τ' αστέρια ασημένιο ποτό,
στ' ουρανού το μπαλκόνι θα' ρθω να σε βρω.
Το πάθος, του ήλιου το χρώμα την ώρα που βουτά στα βαθιά.
Τα χείλια, μικρά χελιδόνια στο κορμί σου χτίζουν φωλιά.
Τα αγγελούδια, γλυκά τραγουδάνε
και τα σύννεφα στήνουν χορό στου ουρανού την αιώνια πόλη,
στις ψυχές το γαλάζιο νερό.
Στις καρδιάς τους κτύπους χορεύουν οι νεράιδες του δειλινού
κι εγώ σε περιμένω στην αυλή του καλοκαιριού.

ΕΝΑ ΚΕΡΑΚΙ

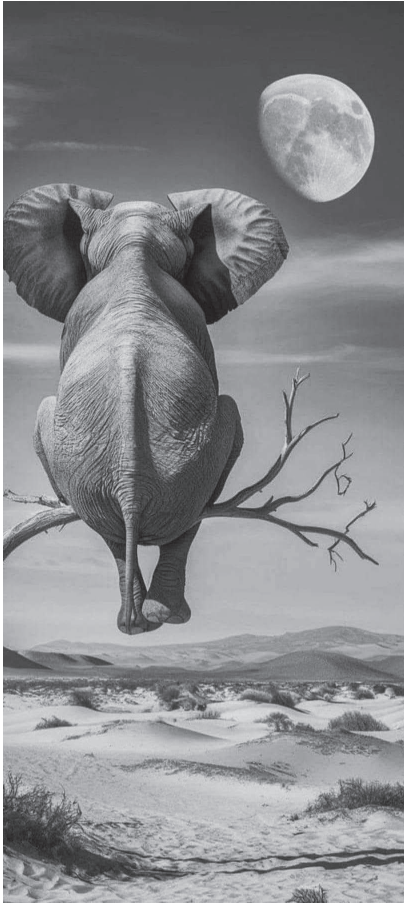
Ένα κεράκι που φέγγει τη νύχτα
Ένα καντηλάκι καληνύχτα
Ένα δάκρυ απ' τα μάτια κυλάει
Μια καρδιά που ακόμα πονάει
Ένα χάδι στο πρόσωπό μου
Ένα φιλί στο μέτωπό μου
Ένα πουλάκι κυνηγημένο απ' τον αέρα
Το κρύο χάδι μόνο του πεθαίνει κάθε βράδυ

(Αφιερωμένο στην αγαπημένη μου μητέρα που έφυγε νωρίς)



ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Στις πόλεις του φεγγαριού
στους φωτισμένους κήπους
στις γειτονιές των αστεριών
στην αγκαλιά του ήλιου.
Με το γαλάζιο τ' ουρανού καράβι ταξιδεύω
και αφίνω ελεύθερο τον νου
κοντά μου να σε φέρει.
Τα σύννεφα αφρισμένα κύματα
και στην ακτή κοχύλια
τα δροσερά τα χείλια σου
κρασί μες τα ποτήρια.
Στις πόλεις και τις γειτονιές εσένανε γυρεύω
και το γαλάζιο του ουρανού κοιτάζω και δακρύζω
ένα με τα σύννεφα γίνομαι
στους αιθέρες τριγυρίζω.



ΠΟΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΝΑ ΛΑΤΡΕΨΩ

Ποια θάλασσα μπορεί να είναι πιο γαλάζια,
ποια μέρα να είναι πιο καθαρία
Ποια αγάπη να είναι πιο δυνατή,
ποιο να είναι το πιο γλυκό φιλί
Ποιο σύννεφο να ρίχνει τη σκιά του,
ποιο χάδι να σε παίρνει στα φτερά του
Ποια λέξη θες ν' ακούσεις από μένα,
ποια χείλια να φιλήσεις μελωμένα
Σε ποιο καλοκαίρι να σε γυρέψω,
σε ποιο χειμώνα να σε λατρέψω
Πόσο ακόμα να περιμένω,
πόσο ακόμα μέσα στα μάτια σου να πεθαίνω
Ποια μοίρα μ' έφερε κοντά σου,
πόσο θα ζω στα όνειρά σου.

ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

Ηφαίστειο, λάβα, ζωή και καρδιά, αγάπη νησί και γαλάζια φιλιά, ο έρωτας
ζεστή αμμουδιά, η θάλασσα δροσερή αγκαλιά.

Λάβα, έρωτας, κρασί και φιλί, γαλάζιος ορίζοντας, χρυσή η ακτή, κοχύλια και
όνειρα, τ' αστέρια φωτιά, ζεστή αμμουδιά.

Ηφαίστειο, θάλασσα, ζωή και καρδιά, νησί του ονείρου, γαλάζια φιλιά, η
νύχτα στ' αστέρια τραγουδά, φεγγάρι ο έρωτας, ζεστή αμμουδιά.

Ο έρωτας κόκκινο μπρούσκο κρασί, στο σώμα διαμάντια, το δάκρυ τού χτες,
αγάπη και λάβα, ενωμένες καρδιές.

Ηφαίστειο ο έρωτας, λάβα η ζωή, γαλάζιος ορίζοντας, αγάπη, φιλί, γλάρος
λευκός, καράβι και φως.

ΕΙΜΑΙ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΣ ΕΣΣ

Είμαι η φλόγα του κεριού, διώχνω το σκοτάδι του μυαλού.

Είσαι το φως των αστεριών, διώχνεις το σκοτάδι των καιρών.

Είμαι αστραπή και είσαι κεραυνός, είσαι η φωτιά και είμαι το φως.

Όταν θα γίνουμε ένα εμείς τότε ο κόσμος θα αλλάξει μορφή.

Είμαι λουλούδι και είσαι βροχή, είμαι αγάπη και έρωτας εσύ.

Όταν θα γίνουμε ένα εμείς τότε θα γεμίσει ο κόσμος με φως, θα το δεις.

Είμαι γυναίκα και άντρας εσύ, είμαι λαχτάρα και είσαι φιλί.

Όταν θα γίνουμε ένα εμείς όλα θα αλλάξουν γλυκά, θα το δεις.

Γιώργο χαμογέδα στην καντούργια μέρα

Ο ΗΛΙΟΣ

Σήμερα το πρωί, ο ήλιος φόρεσε το υπέροχό του χαμόγελο

φίλησε το σύννεφο στο μάγουλο

έβαψε με χρώματα τρελά τον ουρανό

είπε καλημέρα στο Θεό.

Χόρεψε με την θάλασσα ένα γλυκό σκοπό

και μου είπε ένα μεγάλο σ' αγαπώ.

Μπήκε στο σπίτι μου απ' το παράθυρο του νου

και ένιωσα με στα στήθια μου την γλύκα του φιλιού.

Κατερίνα Πιάουελ

Το Φανάρι του Δρόμου

Στέκει αγέρωχο, καμαρωτό,
φέγγει τις νύχτες στο σκοτάδι.
Ξέρει το κάθε μουσικό,
βλέπει το κάθε χάδι.

Κι όταν ο έρωτας σταθεί
κάτω από το φως του,
οβήνει για λίγο μια στιγμή -
κρατάει το μουσικό του.

Τη μοναξιά του ολημερίς
παλεύει να τη δώχνει.
Κι όταν κανείς δεν έρχεται,
για ώρες μαραζώνει.

Σαν έρθει πια το δειλινό
και το φεγγάρι λάμπει,
τ' άστρα ψηλά στον ουρανό,
εκείνο θα τ' ανάψει.

Να καρτερεί τον έρωτα
πάλι και κάθε βράδυ,
γιατί δε θέλει μοναχό
να ζει μες στο σκοτάδι!



Το Ταξίδι της Αγάπης

Φεύγει ο νιός και ταξιδεύει,
αγάπη και χαρά γυρεύει.
Παίρνει μαζί του αποσκευές,
μόνο αναμνήσεις απ' το χθες.

Ψάχνει να βρει την καλοσύνη,
την ηρεμία, τη γαλήνη.
Ρωτάει για το μονοπάτι
και το φεγγάρι κλείνει μάτι:

«Θα στείλω άστρο να φωτίσει,
πλατύ δρόμο να σου δείξει.
Μη φοβηθείς το σκοτάδι,
λάμπω για σένα κάθε βράδυ.»

Κι ήλιος τον βρήκε το πρωί,
νερό να πίνει στην πηγή.

«Πάρε τις πλιαχτίδες μου,
να ζεσταθείς λιγάκι,
κι έπειτα γύρε καταγής,
στο πράσινο λοφάκι.

Εκεί θα 'ρθει το δειλινό,
μια κόρη χρυσαφένια,
να σου γιατρέψει τον καπμό,
να πάρει κάθε έγνοια...»

Μαζί, αγκαλιασμένοι,
και τρισευτυχισμένοι,
βρήκαν αγάπη και χαρά
κάτω από τ' άστρα τ' ασημιά

Αντριάννα Κουφού

Νυχτερινό 15



Ρομαντικές Ευχές

Σαν η γαλήνη απλώνεται
κι ο ήλιος σε θαμπώνει,
σύρε και πες του φεγγαριού
πότε κοντοζυγώνει.

Να σφαλίσει τα ματάκια σου,
βλέφαρα να φιλήσει,
κι απ' την αστερόσκοπη
όνειρα να χαρίσει.

Και την αυγή να σε κρατεί,
χέρι αγαπημένο
Σφικτά να σ' έχει αγκαλιά,
γλυκό και λατρεμένο.

Να σε τυλίγει τρυφερά
του έρωτα η φλόγα,
και κάτω απ' τ' άστρα τ' ασημιά
αγάπης μόνο λόγια.

Θ' ανθίσει η γη από το φως
που έχεις στην ψυχή σου,
μαργαριτάρια απ' το βυθό
στολίζουν το κορμί σου.

Και στο γιαλό θα τραγουδούν
για σένα αγριοπούλια,
Πώς θα ζηλέψουν σαν σε δουν
Ο Αυγερινός κι η Πούλια.

Το Άπειρο

Κοιτάζω ψηλά - στο άπειρο.
Το βλέμμα δυναμώνει.
Τα λόγια μου πήραν φωτιά,
τίποτα δε ζυγώνει.

Η αρετή αλλάζει φορεσιά,
γίνεται «πύρινη δροσιά».
Το σύμπαν δίνει τη χρυσή τομή,
κι η σοφία απλά παρατηρεί.

Αντίστροφα πλέον οδηγώ
σ' ό,τι δεν είναι πραγματικό.
Ο αγέρας μαγεύει το νερό,
καθώς κυλάει μοναχό.

Στέκω σαν άγαλμα που το θωρούν,
δίχως οι πόνοι να διαπερνούν.
Η αλήθεια στον κόσμο της με ξεναγεί
πάνω σε άρμα χρυσάφι.

Κι απ' το μηδέν θα ξαναρχίσω
στο άπειρο να ξαναζήσω.

Ο Νικητής

Θα 'ρθει η μέρα που ψηλά
το βλέμμα θα σηκώνεται
κι ως νικητής, καμαρωτά,
ξανά δε θα βαλτώσεις.

Οι κόποι σου θα 'ναι σπορά
σε πράσινο λιβάδι,
και τα φτερά σου ανοιχτά
κι απαλά σαν χάδι.

Η γνώση έθρεψε το νου,
αλλά και την ψυχή σου
καρπούς της έφερε παντού,
για πάντα στη ζωή σου.

Πέρα κι απ' τον ορίζοντα
ετοιμάσου να πετάξεις
είναι η ευκαιρία σου,
δεν πρέπει να την χάσεις.

Κι αν σε λιθόστρωτο σκαλί
πατήσεις και σκοντάψεις,
κρατήσου από το κλαδί
του δέντρου που θα πιάσεις.

Ανέβα ως την κορυφή,
αγνάντεψε τη φύση
κι ο ήλιος την ακτίδα του
στον ώμο σου θ' αφήσει

Νυχτερινές Σκέψεις

Το μέτωπο στους ουρανούς
σηκώνω, μα δεν είδα,
ούτε μια λάμψη, λίγο φως,
ούτε χαρά, ελπίδα.

Ρίγος πιάνει το σώμα μου,
αλλάζει η μορφή μου,
ο δρόμος που 'χω να διαβώ
ζητά την προσοχή μου.

Κι η ανατροπή δεν άργησε,
έστριψα το τιμόνι,
γιατί η ζωή δεν είναι πολλή
και η καρδιά ματώνει.

Μια έκπληξη στο γκρι τοπίο,
ήταν για μένα το βραδινό σχολείο,
νερό μου έδωσε να πιώ
κι έστειλε αστέρι οδηγό.

Ζεστή με κρατεί πάντα στο κρύο,
για την ψυχή μου παλεύει σα θηρίο.

Τα μάτια μου λάμπουν, ήλιος πρωινός,
στους κόπους μπαίνει η ελπίδα μπρος,
η δύναμη γίνεται ασπίδα,
ούτε ζυγώνει η καταιγίδα.

Οι φίλοι μου μες στην καρδιά
κρατούν τους χτύπους δυνατά,
κι εγώ στέκομαι, γελώ, αντέχω,
αγάπη γύρω μου πάντα έχω

Η πόλη ζει

Μόνο τοιμέντο δεν αρκεί -
χρειάζεται και η βουή.
Άνθρωποι ολόγυρα περνούν
όταν αμάξια σταματούν.

Πάρκα γεμάτα με χαρά,
Με τις φωνές απ' τα παιδιά.
Παγκάκια ποτέ τους αδειανά,
δίνουν ζωή στα γηραιά.

Η κάθε μέρα που περνά
είναι σαν ντε ζαβού ξανά.
Μα σαν η νύχτα απλωθεί,
βγαίνουν οι ξέφρενοι ρυθμοί.

Και πάλι απ' την αρχή:
σχολειά, δουλειά καθημερινή.

Η πόλη βλέφαρο δεν κλείνει,
ολημερίς σε κίνηση...
Είναι φτιαγμένη να κρατεί
μες στο τοιμέντο τη ζωή.

Αν ν' αποδράσεις λαχταράς,
δρόμους ανοίγει για να πας -
σε καρτερεί να επιστρέψεις
και τον ρυθμό της να γιατρέψεις.

Ζητά κι αυτή την αλλαγή,
λίγο πιο πέρα ν' απλωθεί.
Για να προσφέρει πιο πολλά,
σαν μια μεγάλη αγκαλιά.

Λάμπουν τα φώτα στο σκοτάδι -
δεν έχει αστέρια σαν το βράδυ.
Το διάβα σου πάντα φωτίζει
κι η λάμψη της να σε ζαλίζει, να σε ζαλίζει...

Η Μαγεία του Έρωτα

Στου παραδείσου ανέβηκα,
τα πέτρινα σκαλοπάτια,
να δω πως λάμπουν θεϊκά
τα δυο γλυκά σου μάτια.

Ξάπλωσα και κοιμήθηκα
στης ρεματιάς την άκρη,
κι έσκυψες και μου φίλησες
του ύπνου μου το δάκρυ.

Κι εγώ θα φτάσω ως τον βυθό,
πέρλες να σου μαζέψω,
μαργαριτάρια στο λαιμό,
γύρω σου να φορέσω.

Και τρυφερά θα σε κρατώ,
το χέρι σου δε θ' αφήσω,
κι ένα παλάτι από χρυσό
για σένανε θα χτίσω.

Να κατοικούν τα όνειρα,
ο έρωτας κι η αγάπη,
τ' απδόνια να σου τραγουδούν
για μένα κάθε βράδυ.

Και στη λιακάδα της αυγής,
όταν στον ήλιο θα φανείς,
χρυσές πλεξούδες στα μαλλιά,
ρόδα κι αρώματα ευωδιαστά.

Στην αγκαλιά θα τα κρατάς,
στολίδια της καρδιάς μου,
πάντοτε να χαμογελάς,
σε κάθε άγγιγμά μου!

Η κυρία Λουκία

Η κυρία Λουκία, όταν ήρθε να γραφτεί στο 1ο Εσπερινό Λύκειο Περιστερίου, ήταν γύρω στα εβδομήντα και είχε πάρκινσον. Όταν σήκωνε το χέρι για να πει κάτι, αυτό έτρεμε. Της έδινε τον λόγο, κι ο λόγος της έτρεμε κι αυτός. Ήταν μακρός και αργόσυρτος. Έπρεπε να περιμένουμε κάμποση ώρα μέχρι να ολοκληρώσει τη φράση, με αποτέλεσμα να σπάει κάπως ο ρυθμός της συζήτησης. Κάποιοι μαθητές δυσανασχετούσαν, θυμάμαι, και αναγκαζόμουν να τους κοιτάξω. Με μερικούς μίλησα στο διάλειμμα για το θέμα της κυρίας Λουκίας και έτσι η σχολική χρονιά τραβούσε κάπως τον δρόμο της. Μια μέρα που είχα κενό την είδα στο κυλικείο. Καθόταν μόνη σε ένα στρογγυλό μεταλλικό τραπεζάκι που είχε ασορτί καρέκλες, όλα χρώμα κυπαρισσί, και έπινε μια πορτοκαλάδα χωρίς ανθρακικό σε ένα ποτήρι με καλαμάκι.

«Μπορώ να καθίσω;» τη ρώτησα.

Μου έκανε ένα νόημα με το χέρι ότι ναι, μπορούσα. Παράγγειλα έναν καφέ και πιάσαμε την κουβέντα. Το έκανα συχνά αυτό τότε, εν μέρει για να γνωριστούμε καλύτερα, εν μέρει και για να τους ζητήσω να μου γράψουν κάτι από αυτά που είχαμε κουβεντιάσει σε ένα κείμενο για το «Νυχτερινό», το περιοδικό του σχολείου. Η κυρία Λουκία σταμάτησε νωρίς το λύκειο και μετά έπιασε δουλειά σε ένα εργοστάσιο με παιδικά ρούχα. Τη ρώτησα γιατί σταμάτησε, αλλά μάλλον δεν με άκουσε ή απέφυγε να απαντήσει. Δεν επέμεινα. Έκανε μια πολύ μοναχική ζωή (οι γονείς της πέθαναν νέοι) και δεν είχε παιδιά, ούτε παντρεύτηκε ποτέ. Της άρεσε πολύ η δουλειά της. Μου μιλούσε ώρα για ένα είδος κεντήματος που προσάρμοζε πάνω σε κάτι παιδικά φορμάκια και το πρόσωπό της φωτιζόταν.

«Μόνο εγώ μπορούσα να κάνω τέτοια», είπε με έναν τόνο περηφάνιας στην τρεμάμενη φωνή.

Χρησιμοποιούσε στις περιγραφές της έναν σωρό όρους της ραπτικής, που οι πιο πολλοί μου ήταν άγνωστοι. Βελόνα, σακοράφα με μεγάλο κεφαλάκι για πιο χοντρό νήμα, σακοράφα καπλαντίσματος, βελόνες διαφόρων μεγεθών, δαχτυλίθρες, ψαλίδι κοντραδόρο για τα πατρών, ειδικές κόλλες για υφάσματα, κολλητικές ταινίες ραπτικής, τρύπωνμα, καρίκωμα και άλλα που δεν είχα ακούσει και πιθανότατα δεν θα ξανακούσω ποτέ. Το παράξενο ήταν ότι όση ώρα έκανε τις περιγραφές δεν κόμπιασε ούτε μια φορά. Είχα εντυπωσιαστεί. Της πρότεινα να μου τα γράψει όλα αυτά σε ένα κείμενο για το περιοδικό του σχολείου.

«Ε, δάσκαλε, για τέτοια είμαι εγώ τώρα;» προσπάθησε να το αποφύγει.

Αλλά κι εγώ δεν υποχωρούσα εύκολα, όποτε έβλεπα ότι είχα χτυπήσει φλέβα. Είχα αποθησαυρίσει έτσι ένα σωρό ακατέργαστα, αλλά τόσο όμορφα κείμενα για το «Νυχτερινό». Κείμενα που ό,τι τους έλειπε σε ορθογραφία και σύνταξη το συμπλήρωναν με καθαρή και γνήσια ζωή. Στην κυρία Λουκία όμως δεν ήταν σωστό να ασκήσω πίεση.

«Καλά», της είπα. «Αν αλλάξεις γνώμη, να ξέρεις ότι θα σε περιμένω».

Δεν θυμάμαι πόσες μέρες πέρασαν από εκείνη τη συζήτηση, όταν η κυρία Λουκία μου έδωσε έναν μικρό φάκελο που είχε μέσα ένα μικρό χαρτί. Το χαρτί περιείχε ένα τηλεγραφικό κείμενο:

*Στα δεκάξι μου αρρώστησα με καρκίνο. Ήμουν ακόμα παιδί τότε.
Μου αφαίρεσαν τη μήτρα. Δεν θα έκανα ποτέ παιδί, είπαν.*

Το τηλεγραφικό κείμενο δεν μπήκε στο περιοδικό.
Παραήταν μεγάλο.



η αρχή των ανδρώων

Ξεκίνησα σεμνά και ήσυχα ακόμα ένα ταξίδι
το караβάκι μου μικρό αλλά η χαρά μεγάλη
φουσκοθαλασσιές, παιγνίδια και τέρατα νερού δεν τα φοβήθηκα
αλίμονο στα άλλα που δε φαίνονται
ταξίδευα, ταξίδευα προορισμός όμορφος ή ψευδαίσθηση
αχ γιατί, γιατί!

τι έφταιξε και ο πόθος μου ξεχάστηκε μήπως ήταν αργά;
στην άκρη συνθηκολόγησε μα αλίμονό μου δεν με ρώτησε
σκάνδαλα, ιδιοτελείς συμπεριφορές ξεσπούσαν και χτυπούσαν
πως τόλμησαν οι άνθρωποι να γίνουν έτσι;
μακριά, βίρα τις άγκυρες και φύγε.

φωνή απόκοσμη, ντροπιαστική με γρατζουνά
αλλού, αλλού φωνάζει η καρδιά και συμπονά
τον ήλιο παίρνει συντροφιά και ξεκινά
μα κάποιος μένει πίσω που πονά άραγε πονά;
λύσε τους κάβους και ξανά ταξίδια νέα ταπεινά
ο κόσμος αυτός δεν σταματά, πότε καλά πότε κακά
ούτε χειρότεροι ούτε καλύτεροι από τους μακρινούς προγόνους
φύσα αεράκι και σώπαινε, η φύση πάντα μεριμνά και η ζωή παίζει και γελά!